

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/74/2024
Identifikačné číslo spisu: 2214000246
Dátum vydania rozhodnutia: 09.12.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:2214000246.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. K. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného F. K. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2023, sp. zn. 5To/81/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného F. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 26. októbra 2022, sp. zn. 0T/139/2014, uznal obvineného F. K. (ďalej tiež „obvinený“) za vinného pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 14. júla 2014 v čase o 08.40 hod. na N. ceste pred obytným blokom č. XX/XX v M. K. napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 0T/13/2012 zo dňa 18.4.2012, právoplatného dňa 18.4.2012 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 48 mesiacov, čiže mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo do dňa 18.4.2016, viedol osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat, EČ: C., pričom bol prichytený policajnou hliadkou“;

a ďalej pre skutky (zo spojenej veci Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 1T/26/2015) právne posúdené ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (v bode 1/) a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (v bodoch 2/ až 4/), na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa 29. decembra 2013 v čase o 21.52 hod. v Šamoríne na Seneckej ceste, okres Dunajská Streda na ulici neoprávnene prechovával u seba 1 ks zatavenú injekčnú striekačku s obsahom kryštalickej látky celkovej váhy 2,3 g, ktorá látka bola zaistená na základe príkazu na osobnú prehliadku v zmysle § 102 odsek 1 Trestného poriadku zo dňa 29.12.2013 a bolo zistené, že v plastovom vrecku s tlakovým

uzáverom sa jedná o metamfetamín s hmotnosťou 57 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky 78,1 % hmotnostných obsahujúce 45 mg absolútneho metamfetamínu, uvedený materiál bol prepočítaný na minimálne 1 obvykle jednorazovú dávku a v orezanej zatavenej striekačke sa jedná o metamfetamín s hmotnosťou 543 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky 75,1 % hmotnostných obsahujúce 408 mg absolútneho metamfetamínu, uvedený materiál bol prepočítaný na minimálne 6 obvykle jednorazových dávok, pričom metamfetamín je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

2/ dňa 26. júna 2014 v čase o 23.55 hod. viedol v obci Oľdza smerom na obec Zlaté Klasy, okres Dunajská Streda na pozemnej komunikácii s č. III/5718 ako osobné motorové vozidlo továrenskej značky Audi A6, EČ: C., čiernej farby, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Šamorín a počas objasňovania priestupku bolo zistené, že má trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. OT/13/2012-56 zo dňa 18.4.2012 uložený okrem iného trest zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 4 rokov, ktorý trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.4.2012,

3/ dňa 3. mája 2014 v čase o 04.05 hod. v Dunajskej Strede na ulici Generála Svobodu viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, EČ: C., pričom bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou Obvodného oddelenia PZ Dunajská Streda, kedy počas kontroly bolo zistené, že má trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda pod č.k. OT/13/2012 zo dňa 18.4.2012 uložený okrem iného zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 rokov, ktorý trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.4.2012,

4/ dňa 25. júna 2014 v čase o 02.20 hod. v Dunajskej Strede na ulici Komenského viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Passat, EČ: C., pričom bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou Obvodného oddelenia PZ Dunajská Streda, kedy počas kontroly bolo zistené, že má trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda pod č.k. OT/13/2012 zo dňa 18.4.2012 uložený okrem iného zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 rokov, ktorý trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 18.4.2012.

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona pri aplikácii § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1, § 39 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu tiež uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 3 rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd I. stupňa zároveň zrušil výroky o treste trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda z 20. júla 2014, sp. zn. OT/142/2014, právoplatného 20. júla 2014, rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 27. augusta 2014, sp. zn. OT/155/2013, právoplatného 27. augusta 2014, rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 2. septembra 2015, sp. zn. 4T/90/2015, právoplatného 2. septembra 2015, a trestného rozkazu Okresného súdu Humenné z 29. marca 2016, sp. zn. 3T/3/2016, právoplatného 1. júna 2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. novembra 2023, sp. zn. 5To/81/2023 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“) prvostupňový rozsudok z podnetu odvolaní obvineného a prokurátora podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 a § 39 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, na výkon ktorého obvineného podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

* * *

Obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Pongrácza (advokáta so sídlom Dunajskej Strede) predložil súdu I. stupňa dovolanie, v ktorom uviedol, že dovolanie podáva proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 26. októbra 2022, sp. zn. OT/139/2014 a rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2023, sp. zn. 5To/81/2023 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ dovolateľ uvádza, že dovolanie smeruje aj proti rozsudku súdu I. stupňa, dovolací súd len zdôrazňuje, že dovolanie je obvinený oprávnený podať výlučne proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] a preto takto dovolanie obvineného aj posudzoval. Fakt možnosti napadnutia len druhostupňového rozhodnutia pritom ale obvineného nevyklučuje z možnosti dovolaním namietat' aj chyby prvostupňového rozsudku, resp. konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 3 Trestného poriadku).

Bez konkrétneho priradenia argumentácie k jednotlivým uplatneným dovolacím dôvodom obvinený v odôvodnení dovolania v podstate namietal nasledujúce okruhy pochybení vo veci konajúcich súdov (v citácii):

„...Krajský súd uložil obžalovanému úhrnný trest, pričom obžalovaný od spáchania skutkov a pred vyhlásením rozsudku na odvolacom súde v prejednávanej veci bol viackrát právoplatne odsúdený. Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. „Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu“. Citované ustanovenie Trestného zákona predpokladá uloženie súhrnného trestu, ak trestný čin bol spáchaný pred vyhlásením posledného rozsudku, pričom v danom prípade trestné činy boli spáchané do 26.06.2014. Trestný zákon v ustanoveniach o súhrnnom treste nestanoví výnimku z uloženia súhrnného trestu v prípade, ak rozsudkom vyhláseným po spáchaní trestného činu bol uložený súhrnný trest, ani možnosť súdu zväziť použitie ustanovenia o súhrnnom treste, podľa logického a gramatického výkladu súd musí uložiť súhrnný trest vo všetkých prípadoch, ak odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorý spáchal pred vyhlásením posledného odsudzujúceho rozsudku.

Odvolací súd obžalovanému neuložil súhrnný trest, ani neupustil od uloženia súhrnného trestu a obžalovanému uložil úhrnný trest, teda bolo porušené hmotnoprávne ustanovenie v § 42 ods. 1 v neprospech odsúdeného a bol mu uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Prokurátor okresnej prokuratúry vo svojej záverečnej reči ako aj vo svojom odvolaní žiadal obžalovanému uložiť súhrnný trest, teda bol presvedčený o správnosti použitia ustanovení o súhrnnom treste, pričom odvolací súd uložil samostatný trest nad rámec odvolania prokurátora. Podľa názoru obžalovaného na rozdiel od názoru odvolacieho súdu v danom prípade prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu, teda boli splnené podmienky uloženia súhrnného trestu a vzhľadom na okolnosti prípadu, pomery obžalovaného a dĺžku konania prichádzalo do úvahy upustenie od uloženia súhrnného trestu, pričom v prípade, ak už podľa názoru odvolacieho súdu neboli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu, teda ani na upustenie od uloženia súhrnného trestu, by musel obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody pri zohľadnení všetkých okolností a usporiadaného života obžalovaného, nakoľko uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody po deviatich rokoch od spáchania skutkov je nezákonné, neľudské a kruté.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia o súhrnnom treste spočívajúceho v nesprávnom (ne)použití ust. § 42 Tr. zák., a obžalovanému bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby s poukazom na 34 ods. 2 Tr. zák., navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol tak, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 5To/81/2023-300 zo dňa 16.11.2023 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ust. §§ 42 ods. 1 a 34 ods. 2 Tr. zák. a Čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v

neprospech obvineného. Napadnutý rozsudok sa zrušuje. Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 0T/139/2014-169 zo dňa 26.10.2022. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súdu Dunajská Streda sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej tiež „prokurátor“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že z obsahu dovolania vyplýva, že ako dôvod obvinený uvádza výhradne neuloženie súhrnného trestu, prípadne neupustenie od jeho uloženia. Obvinený v odôvodnení dovolania žiadnym spôsobom bližšie nevysvetľuje voči akému konkrétnemu rozhodnutiu má byť upustené od uloženia súhrnného trestu, prípadne výrok o treste ktorého konkrétného rozhodnutia má byť v rámci ukladania súhrnného trestu zrušený. Takisto neuvádza z akého dôvodu sa domnieva, že v tomto prípade boli vôbec splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu a z akého dôvodu. Jediným argumentom obvineného je skutočnosť, že aj prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, a s poukazom na to aj zrušenie výrokov o treste a spriaznených výrokov konkrétnych rozhodnutí.

Prokurátor sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd podrobne zaoberal možným splnením zákonných podmienok na uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, pričom na základe vykonaného dokazovania jasne, jednoznačne a preskúmateľne ustálil, a vysvetlil z akého dôvodu k splneniu podmienok na uloženie súhrnného trestu, prípadne na upustenie od uloženia súhrnného trestu, nedošlo, a teda je potrebné uložiť trest samostatný a úhrnný. Obvinený sa podľa prokurátora ani nepokúsil voči právnym argumentom odvolacieho súdu akýmkoľvek spôsobom vymedziť, prípadne ich spochybníť, a to aj napriek tomu, že mu v čase podania dovolania boli známe. Okrem všeobecného zhrnutia priebehu súdneho konania, citácie príslušných hmotnoprávných ustanovení a odvolávania sa na prokurátora, v dovolaní úplne absentuje akýkoľvek právny rozbor ním napadnutých, podľa jeho záverov, nesprávne použitých hmotnoprávných ustanovení, ktoré mohli viesť k porušeniu práv obvineného na uloženie zákonného a spravodlivého trestu.

Navrhol preto podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť dovolanie obvineného, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) posudzujúc primárne základné procesné podmienky na podanie dovolania zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené aj podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pripomína len, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie správnosť ich subsumpcie (podradenia) pod konkrétne dovolacie dôvody ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého

rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd konštatuje, že obvinený v dovolaní uplatnil dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), obvinený v dovolaní neformuloval akúkoľvek námietku proti právnej kvalifikácii skutkov, pre ktoré bol v pôvodnom konaní právoplatne odsúdený, pričom atakoval nesprávnosť použitia pri ukladaní trestu odvolacím súdom § 42 Trestného zákona, teda ustanovenie upravujúce tzv. súhrnný trest, vo svojej podstate sa domáhajúc uloženia v danej veci súhrnného trestu a nie trestu samostatného, ktorý mu uložil odvolací súd.

Namietal tak nesprávnosť aplikácie hmotnoprávneho ustanovenia, vecne konkrétne § 42 ods. 1 Trestného zákona, pričom taká námietka je subsumovateľná pod alternatívu tohto dovolacieho dôvodu „rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia“ (t. j. iného, než ktoré je vecne spojené s právnou kvalifikáciou skutku).

Na strane druhej nemožno prehliadnúť, a prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu prilehavo zdôrazňuje, že v dovolaní celkom absentuje argumentácia konkretizujúca podstatu pochybenia odvolacieho súdu, keď absentuje uvedenie konkrétneho dôvodu, resp. polemiky s argumentáciou odvolacieho súdu a vysvetlenie vlastnej predstavy o spôsobe hodnotenia viacčinného súbehu a recidívy, odlišnej od spôsobu ich hodnotenia zo strany odvolacieho súdu.

Ak teda obvinený ako dovolateľ uvádza, že za súdenú trestnú činnosť mu mal byť správne ukladaný súhrnný trest, a nie trest samostatný, neargumentuje z akého dôvodu a vo vzťahu k akej trestnej činnosti zo spektra jeho skorších odsúdení mala byť jeho súdená trestná činnosť v tejto trestnej veci hodnotená ako viacčinný súbeh odôvodňujúci mu uloženie súhrnného trestu, resp. (v inom vyjadrení) ktoré jeho skoršie odsúdenia mali byť vo výroku o súhrnnom treste zrušené a nahradené tak (jedným) súhrnným trestom v tejto trestnej veci.

Žiada sa pripomenúť, že podstatou inštitútu súhrnného trestu je požiadavka, aby páchatelovi viacerých trestných činov spáchaných v tzv. viacčinnom súbehu (teda viacerými skutkami, s rôznym časovým odstupom medzi nimi) bol ukladaný jeden trest, a nedochádzalo tak k deformácii a nespravodlivosti pri ukladaní trestu páchatelovi výlučne z procesných dôvodov, pre ktoré všetky tieto trestné činy z rôznych dôvodov (často mimo vplyvu obvineného) neboli vyšetrované a/alebo súdené v jednom trestnom konaní, ktorá (nespravodlivosť) by sa vo výsledku mohla materiálne negatívne prejavíť v uložení páchatelovi viacerých samostatných trestov (za viacero trestných činov) len z dôvodu samostatne vedených trestných konaní k jednotlivým skutkom, hoci v prípade vedenia jedného trestného konania ohľadne všetkých jeho skutkov spáchaných vo viacčinnom súbehu by mu prináležal len jeden trest (za celú zbíhajúcu sa trestnú činnosť).

Z § 42 ods. 1 Trestného zákona vyplýva, že ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Z uvedeného ustanovenia pritom však nemožno vyvodit' zjednodušený záver (ako to dovolateľ natiel'oval) o tom, že v prípade viacerých skorších odsúdení konkrétneho obvineného, pokiaľ jeho aktuálne súdená trestná činnosť časovo spadá pred prvý z nich, je dôvodné nahradiť (bez ďalšieho) všetky tresty z týchto odsúdení jedným súhrnným trestom. Podstatou je nevyhnutnosť určiť vzájomný vzťah medzi jednotlivými skutkami z toho pohľadu, či konkrétny skutok je vo vzťahu k inému recidívu, alebo spoločne s ním predstavuje viacčinný súbeh (jeden skutok pritom vo vzťahu k ďalšiemu môže byť recidívou, zatiaľ čo s iným je súčasne vo viacčinnom súbehu). Rozhodným diferenciacným kritériom pre také posúdenie, a teda pre odlišenie viacčinného súbehu od recidívy, je pritom moment vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku (resp. s identickým právnym účinkom aj doručenie trestného rozkazu) za konkrétny trestný čin, ktorý určuje, že skutky identického páchatel'a spáchané následne (časovo neskôr po vyhlásení takeého rozsudku) predstavujú vo vzťahu k trestnej činnosti, na ktorú sa takýto rozsudok vzťahuje, recidívu (čo neodôvodňuje ukladanie súhrnného trestu), a naopak, skutky spáchané časovo pred takým vyhlásením v zásade tvoria s trestnou činnosťou, na ktoré sa takto vyhlásený rozsudok vzťahuje, viacčinný súbeh (čo odôvodňuje ukladanie súhrnného trestu). Slovné spojenie „v zásade“ tu je použité s ohľadom na mnohosť a tým variabilnosť procesných situácií, ktoré najmä pri existencii väčšieho počtu skorších odsúdení identického páchatel'a môžu vzniknúť.

Z podstatných momentov pre posúdenie takej otázky v aktuálne posudzovanej trestnej veci zdôrazňuje dovolací súd nasledovné:

Odpis registra trestov obvineného obsahuje 9 záznamov.

Skutky v aktuálne posudzovanej trestnej veci (záznam v bode 9/ registra trestov) mal obvinený spáchať 29. decembra 2013, 3. mája 2014, 25. a 26. júna 2014 a 14. júla 2014.

Berúc na zreteľ, že odsúdenia z registra trestov v bodoch 1/ až 4/ časovo spadajú do roku 2002 až 2012 (z ktorých navyše prvé 3 sú zahladené, a posledné odsúdenie v bode 4/ registra trestov bolo právoplatné 18. apríla 2012), a bod 9/ registra trestov predstavuje odsúdenie v tejto trestnej veci, do úvahy prichádza hodnotenie súdenej trestnej činnosti (bod 9/ registra trestov) - z pohľadu otázky viacčinného súbehu alebo recidívy, od ktorej sa potom odvíja aj zodpovedanie otázky, či odsúdenému mal byť uložený samostatný trest alebo trest súhrnný (a v takom prípade aj vo vzťahu ku ktorým skorším odsúdeniam) - vo vzťahu k odsúdeniam uvedeným v bodoch 5/ až 8/ registra trestov.

Zo spisového materiálu a pripojených spisov vyplýva nasledovný charakter týchto skorších odsúdení obvineného:

5/ trestný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda z 20. júla 2014, doručený obvinenému 20. júla 2014, sp. zn. 0T/142/2014, ktorým mu bol za skutok z 19. júla 2014 uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 2 roky až 6 mesiacov;

6/ rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 27. augusta 2014, sp. zn. 0T/155/2013, právoplatný 27. augusta 2014, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie v bode 5/;

7/ rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 2. septembra 2015, sp. zn. 4T/90/2015, právoplatný 2. septembra 2015, ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 3 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie, vo vzťahu k odsúdeniu v bode 5/.

8/ trestný rozkaz Okresného súdu Humenné z 29. marca 2016, sp. zn. 3T/3/2016, doručený obvinenému 23. mája 2016, právoplatný 1. júna 2016, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie v bode 7/.

Z uvedeného je významné zdôrazniť tieto časové momenty:

V posudzovanej trestnej veci (9/) je časovo najneskorším skutok spáchaný 14. júla 2014 (všetky ďalšie skutky mu časovo predchádzali).

Za túto trestnú činnosť bol obvinenému doručený trestný rozkaz 16. júla 2014, ktorý má v tejto veci účinok prvého vyhláseného odsudzujúceho rozsudku. Na tomto jeho účinku pritom nič nemení (nemá relevanciu), že bol napadnutý odporom, v dôsledku čoho sa nestal právoplatným, bol zrušený (prednesom obžaloby) a súdny proces sa rozvinul do fázy vykonania hlavného pojednávania.

Odsúdenie v bode 5/ registra trestov sa vzťahuje na skutok spáchaný 19. júla 2014, teda na trestný čin časovo spáchaný až po doručení trestného rozkazu v posudzovanej trestnej veci (9/) dňa 16. júla 2014. Preto vo vzťahu v súdnej trestnej činnosti (9/) u trestnej činnosti z odsúdenia v bode 5/ ide o recidívu. Na tomto závere pritom nič nemení, že trestný rozkaz (v tomto bode 5/) bol doručený obvinenému 20. júla 2014, a pri retrospektívnom pohľade tak skutky z posudzovanej trestnej veci časovo spáchané najneskôr 14. júla 2014 môžu vyvolávať zdanie o viacčinnom súbahu, pretože nepochybne boli spáchané pred doručením trestného rozkazu v bode 5/, keď však takto posúdené - ako spáchané vo viacčinnom súbahu s trestnou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje trestný rozkaz v bode 5/ - nemôžu byť práve s ohľadom na trestný rozkaz v posudzovanej veci doručený (už) 16. júla 2014, ktorý vo vzťahu k skutku následne spáchanom 19. júla 2014 vytvoril existenciu vzťahu recidívy.

V nadväznosti na to potom všetky ďalšie odsúdenia obvineného v bodoch 6/ až 8/ registra trestov z dôvodu, že sú trestnou činnosťou súdmi v týchto konaniach posúdenou ako spáchanou vo viacčinnom súbahu s trestnou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje odsúdenie trestným rozkazom v bode 5/ - o čom svedčí v týchto ďalších odsúdeniach buď ukladanie súhrnného trestu alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu - vytvárajú právny stav, podľa ktorého celá trestná činnosť obvineného pokrytá odsudzujúcimi rozhodnutiami v bodoch 5/ až 8/ registra trestov predstavuje trestnú činnosť spáchanú vo viacčinnom súbahu, za ktorú vo výsledku obvinenému prináleží jeden trest (na konci reťaze týchto odsúdení konkrétne vyjadrený uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 2 rokov v zmysle odsúdenia v bode 7/, pozn.: v bode 8/ došlo k upusteniu od súhrnného trestu s ohľadom na odsúdenie v bode 7/), avšak vo vzťahu k trestnej činnosti súdnej v tejto trestnej veci (bod 9/ registra trestov) predstavujú recidívu, za ktorú preto prináleží obvinenému samostatný trest.

Z uvedeného dôvodu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trnave) vo výroku o treste, z pohľadu obvinenému uloženého samostatného (a nie súhrnného) trestu zákona zodpovedajúci.

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené len zdôrazňuje, že pri posudzovaní podmienok pre uloženie súhrnného trestu (ktorých nevyhnutnou súčasťou je hodnotenie otázky viacčinného súbahu a recidívy) nie je predmetom prieskumu, ani súdov nižších inštancií v pôvodnom konaní ani aktuálne dovolacieho súdu, hodnotenie správnosti (resp. zákonnosti) skorších odsudzujúcich rozhodnutí dokumentovaných v registri trestov v bodoch 5/ až 8/.

Ide o právoplatné odsudzujúce rozhodnutia v iných trestných veciach, ktorých právoplatnosť, vlastnosť vyjadrujúca ich zásadnú nezmeniteľnosť, resp. zmeniteľnosť len zákonom predpokladaným procesným postupom (napr. na základe dovolania podaného oprávneným subjektom v týchto trestných veciach) vylučuje ich autonómne posudzovanie súdom rozhodujúcim vo vlastnej veci, v ktorej tento hodnotí otázku eventuálneho ukladania súhrnného trestu, pričom potreba hodnotenia otázky súbahu alebo recidívy na účely vyhodnotenia zákonných podmienok na ukladanie súhrnného (alebo samostatného) trestu nezakladá tomuto súdu oprávnenie preskúmať vecnú správnosť týchto iných (skorších) súdnych rozhodnutí, pretože nie je súdom z pohľadu svojej procesnej pozície konajúcim o mimoriadnom opravnom prostriedku proti týmto odsudzujúcim rozhodnutiam v iných trestných veciach.

Právoplatné závery súdov v týchto iných trestných veciach v otázke (právoplatného) posúdenia otázky viacčinného súbahu a recidívy, obsiahnuté vo výroku o treste v týchto skorších právoplatných súdnych

rozhodnutiach, vzťahujúcich na trestnú činnosť v nich vymedzenú vo výroku o vine, ktoré sú vyjadrené v spôsobe nimi uloženého buď samostatného alebo súhrnného trestu (a v prípade súhrnného trestu vyjadrujúce aj vzťah súbehu k iným konkrétnym skorším odsudzujúcim rozhodnutiam), s eventualitou upustenia od súhrnného trestu (čo je variant výroku právne rovnocenný s výrokom o uložení súhrnného trestu) sú pre súd posudzujúci eventuálny súbeh alebo recidívu vo vlastnej trestnej veci záväzné, teda vylučujúce ho z možnosti autonómne hodnotiť správnosť (zákonnosť) právoplatných záverov súdov v týchto iných trestných veciach v otázke viacčinného súbehu a recidívy inak.

Iné hodnotenie otázky viacčinného súbehu a recidívy než vykonané súdmi v ich skorších právoplatných odsudzujúcich rozhodnutiach (hoci týkajúcich sa identického páchatel'a) neprichádza do úvahy ani v rámci posúdenia tzv. predbežnej otázky. Takýto postup vylučuje § 7 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú ; ak je o takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky, súdneho dvora Európskej únie alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní dní a súd sú takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného. K uvedenému sa žiada len dodať, že posúdenie zákonných podmienok pre ukladanie súhrnného trestu nie je posúdením viny obvineného.

V súhrne tak dovolací súd konštatuje, že skutky v aktuálne posudzovanej trestnej veci, ktoré obvinený spáchal 29. decembra 2013, 3. mája 2014, 25. a 26. júna 2014 a 14. júla 2014 je právne potrebné hodnotiť vo vzťahu jeho odsúdeniam dokumentovaným v registri trestov v bodoch 5/ až 8/ ako recidívu a nie ako (vo viacčinnom súbehu) zbiehajúcu sa trestnú činnosť, v dôsledku čoho bol preto obvinenému za túto trestnú činnosť odvolacím súdom správne uložený samostatný (teda nie súhrnný) trest.

Pokiaľ bol obvinený toho názoru, že niektoré z jeho predchádzajúcich právoplatných odsudzujúcich rozhodnutí bolo vo výroku o treste (súhrnnom alebo o upustení od súhrnného trestu) spôsobom ho poškodzujúcim nesprávne, nič mu nebránilo v týchto iných trestných veciach podať mimoriadny opravný prostriedok, do úvahy prichádzajúce dovolanie, ktorým mohol dosiahnuť ich nápravu. Z aktuálne zisteného stavu týchto skorších odsúdení však nevyplýva, že by ktorékoľvek z nich (body 5/ až 8/ registra trestov) bolo zrušené v akomkoľvek mimoriadnom opravnom konaní. Preskúmanie správnosti týchto iných skorších odsudzujúcich rozhodnutí, na podklade aktuálne posudzovaného dovolania, nebol dovolací súd oprávnený vykonať.

Na podklade uvedeného dovolací súd konštatuje, že obvineným uplatnený dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku na podklade námietky proti nesprávnej aplikácii hmotnoprávneho ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu neuloženia obvinenému súhrnného trestu naplnený nebol, pretože táto námietka bola neopodstatnená.

* * *

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie, ako z neho vyplýva, upravuje dve alternatívy pochybení výroku o treste, ktoré možno úspešne uplatniť v rámci tohto dovolacieho dôvodu.

Uložením trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného. Konkrétne z pohľadu obvineného, ako dovolateľ'a podávajúceho dovolanie v jeho prospech, pôjde logicky o námietku prekročenia hornej hranice trestnej sadzby (maximálnej zákonom stanovenej výmery) určenej pre konkrétny druh trestu, ktorý zo svojej povahy je v Trestnom zákone charakterizovaný aj trestnou sadzbou (ako napr. peňažný trest alebo tresty domáceho väzenia, povinnej práce, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia).

Pod týmto dovolacím dôvodom možno úspešne tiež namietať, že súd uložil obvinenému taký druh

trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Tento dovolací dôvod tak možno použiť napr. aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne (popri sebe) uložené viaceré tresty, hoci Trestný zákon uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide nepochybne o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon v tom čase účinný za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťal a rovnako tak výmera tohto trestu bola určená v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Už samotná dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby (po jej úprave podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona) bola určená na 20 mesiacov, pričom odvolací súd obvinenému vymeral trest odňatia slobody pri použití mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, keď mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka (t. j. 12 mesiacov), čo predstavuje nepochybne uloženie mu tohto druhu trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby (20 mesiacov).

Obvinenému teda síce bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, avšak v jeho prospech pri použití mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čo rozhodne nepredstavuje naplnenie označeného dovolacieho dôvodu v jeho neprospech.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku rozhodne tiež nie je naplnený tým, že obvinenému uložený trest odňatia slobody nezodpovedá jeho predstave, v dôsledku čoho pociťuje uložený trest ako neprimeraný. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania pritom nie je oprávnený skúmať otázku primeranosti trestu. Námetka proti neprimeranosti trestu pritom nezakladá žiadny dovolací dôvod.

* * *

V súhrne tak dovolací súd konštatuje, že z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb napadnutým rozhodnutím ani konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol naplnený akýkoľvek dovolací dôvod, ani zo spektra dôvodov, ktoré dovolateľ priamo uplatnil, ale ani z iných dovolacích dôvodov, pod ktoré by ním uvedené námietky inak bolo možné podradiť (subsumovať).

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.